

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku po sprawy ze skargi Gminy na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody w przedmiocie stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze. Z jakiej przyczyny?

Jak zauważył Sąd, Wojewoda wskazując w kontrolowanym akcie nadzoru na naruszenie przez Radę Gminy art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie odniósł się w żaden sposób do ustaleń planistycznych zawartych w kwestionowanych § 11 pkt 5 i 6 uchwały, dotyczących obsługi komunikacyjnej oraz infrastruktury technicznej (a więc elementów, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p.), ani też nie poddał ich ocenie w kontekście brzmienia § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co skutkowało wnioskiem, że wydanie tego aktu nie zostało poprzedzone należytą analizą. W ocenie Sądu skoro uzasadnienie aktu nadzoru nie zawierało żadnych rozważań bazujących na treści kontrolowanej uchwały oraz odnoszących jej treść do wymogów prawnych, nie sposób było uznać, że przeprowadzona przez Wojewodę ocena zgodności uchwały z prawem (o ile miała miejsce) została dokonana w sposób wyczerpujący, zaś samo rozstrzygnięcie nadzorcze wydane zgodnie z prawem. Co więcej, organ nadzoru zdawał się nie dostrzegać regulacji § 11 pkt 5 uchwały, twierdząc w odpowiedzi na skargę, że Rada Gminy odstąpiła od określenia w ww. uchwale zasad obsługi komunikacyjnej konkretnych działek. Twierdzenie to pozostawało zatem w sprzeczności z brzmieniem § 11 pkt 5 uchwały – uznał Sąd.

Zdaniem WSA jeżeli organ nadzoru stał na stanowisku, że ustalenia zawarte w ww. regulacji planistycznej nie wyczerpywały dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w stopniu uzasadniającym wyeliminowanie z obrotu prawnego całego aktu, powinien dać temu jednoznaczny oraz wyczerpujący umotywowany wyraz w uzasadnieniu aktu, czego w niniejszej sprawie zabrakło. Sąd wyjaśnił przy tym, że brak zawarcia w akcie planistycznym któregośkolwiek z ustaleń wymienionych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p., nie przesądza sam w sobie o istotnym naruszeniu zasad uchwalenia planu, skutkującym automatycznym wyeliminowaniem z porządku prawnego tego aktu, lecz wymaga uprzedniego wykazania przez organ nadzoru, że uchybienie to ma istotny wpływ na treść planu miejscowego, gdyż prowadzić może do zaburzenia ładu przestrzennego na całym terenie objętym planem, a nawet uniemożliwiać jego wykonalność. Ponadto Sąd wskazał, że o wadliwości planu, z punktu widzenia spełnienia dyspozycji z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p., nie świadczy również położenie układu komunikacyjnego obsługującego teren objęty planem, poza granicami tego planu, jeżeli wiadomo, że taki układ komunikacyjny istnieje. Przepisy prawa nie wprowadzają bowiem wymogu pozostawiania układu komunikacyjnego w granicach obszaru ustaleń planu miejscowego – zaznaczył WSA.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 19 sierpnia 2021 r., II SA/Bk 435/21